

Nr.2
2021
Årgang 83
- et blad
til glede
og oppbyggelse

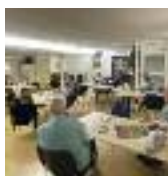
SÅKORNET
Evangeliesalen Berøa
Menighetsblad
Nordregt. 18 B, 0551 Oslo

En riktig god
sommer, og Guds
velsignelse ønsker vi
deg!

INNHold:

Møtene har startet:
– Brannen er der fort-
satt.

Knut Tusvik:
Rammet av Covid 19,
men Jesus var tilstede

Tambua-innsats:
Kaffebønder blir
oppmuntret til ny
innsats

Olav Håland:
«Matmannen» hjelper
Vestfolds befolkning

Albert Bourla:
Jøden som utviklet
Pfizer-vaksinen

Oddvar Nilsen:
– Jesus dekker bord
for oss

Forsidefoto: Pixabay
Baksidefoto: Rune Flækøy

Menigheten
EVANGELIESALEN
BERØA
Nordregt. 18 B
0551 Oslo

KONTORADRESSE:
Nordregt. 18 B 0551 Oslo
Postboks 179 Sentrum. 0102 Oslo
Tlf. 22 20 53 42
Faks 22 20 33 55

Kontortid:
Tirsdag og torsdag kl. 10.00-14.00
onsdag kl. 14.00-16.00

FORSTANDERE
Finn Røine
Jon Brammer

ELDSTE-RÅD
Per Aril Skaanes
Knut Tusvik
Ernst Knudsen

MENIGHETENS KONTI
Menighetskassen: 1602 55 03930
Misjonskassen: 1602 55 03949

MENIGHETSBLADET
Redaksjon:
Finn Røine
Jon Brammer
Ernst Knudsen

MENIGHETENS NETTSIDE:
<https://www.pmeb.no>

Hva vil fremtiden gi oss?

Vi lever i en merkelig tid. På den ene siden er det mange som lukker sine øyne for fremtiden. De er opptatt av å få så mange muligheter og fornøyer seg ut av livet som mulig.

På den annen side er det et stort engasjement med tanke på å redde vår jord og mange har store bekymringer for vår planet.

Pastor David Pawson skriver i sin bok «når Jesus kommer tilbake» om en undersøkelse i England. For noen få år siden trodde halvparten av tenåringene at deres død og vår planets død ville inntreffe samtidig. Enten det skjer ved kjernefysiske eksplosjoner eller miljøforurensning (en økende frykt), synes livets dager på jorden å være talt.

Ungdommer som ble intervjuet av norsk TV under miljøkonferansen i København 2010, sa at de ikke ville gifte seg å få barn på grunn av at jorda om kort tid ikke ville tåle belastningene og bli ødelagt.

Vitenskapen bruker sine metoder. De trekker slutninger basert på observasjoner som er det grunnleggende verktøy for moderne vitenskap. Å beregne nåværende

trender, har mer enn et computerprogram beregnet den sannsynlige dato for verdens ende. Ved å ta hensyn til befolkningsøkning, mat- og energiressurser og miljøødeleggelse vil verdens ende komme ca. 2040.

*« Vi venter på en
stor begivenhet!
Jesus Kristus kommer
snart tilbake til
vår jord »*

Vi venter på en stor begivenhet! Jesus kommer snart tilbake til vår jord. Hans gjenkomst har en sentral plass i Guds ord. Vi kristne er jo de eneste som vet hvordan det hele vil ende. Vi vet at enden vil bli god, at det gode vil triumfere over det onde.

En dag skal de som har gjort urett få sin dom. Selv ikke døden skal

berge dem fra deres urettferdige gjerninger. Guds ord sier «Og likesom det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom.» (Heb.9,27).

I dag er vi vitner til råskap, undertrykkelse og urettferdighet som aldri før. Nasjoner roper etter fred, frihet, demokrati og en mulighet til å leve uten frykt og vold. For de som undertrykker andre skal selv få møte Jesus Kristus som deres dommer. De som tilsynelatene ser ut til å gå fri skal møte han som dømmer levende og døde.

«Hvordan skal da vi unnfly om vi ikke akter så stor en frelse?» (Heb.2,3)

Hvilken framtid og evighet har du planer om? Å unnfly Guds vrede og dom, da er Jesus Kristus din eneste mulighet.

Velg ham, for han kommer snart igjen. Jesus kan bli din fantastiske framtid. Vi som har opplevet frelse i gjennom Jesus venter ikke på jordens ødeleggelse, men på Hans hjemkomst.

Finn Røine
forstander

Møtene har startet opp igjen:

Brannen er der fortsatt

“ Med all forsiktighet, og etter myndighetenes påbud, er møtene kommet i gang. Vi begynte med bønnemøter.

Etter mange måneders nedlukking har menigheten i all forsiktighet kunne åpne dørene for forsamlingens medlemmer. Oslos, og hele Norges

Høyre: I all forsiktighet har bønnemøtene startet opp igjen, med redusert deltagelse i samsvar med myndighetenes bestemmelser.

kristne aktivitet forøvrig er i gang med å starte opp igjen til normal aktivitet for et møte-hungrig publikum.

Myndighetenes restriksjoner om ikke å komme sammen over et visst antall mennesker er blitt fulgt, og kirkedører og andre for-

samlingslokaler kan sakte åpnes på nytt igjen.

Regler om antall fremmøtte mennesker måtte følges, og det norske folk ser nå fremover til at landet «skal bli som normalt» igjen.

Venstre: Forstander Finn Røine holdt andakt i de fleste av menighetens bønnemøter.

Evangeliesalen Berøa har også startet opp igjen med møtene, og menighetens vanlige aktiviteter ligger foran.

Bønnemøter, sammen med andakt, og enkelte frie vitnesbyrd er blitt gjennomført, og vi kjenner at det er godt å komme sammen. Håndvask er et påbud for den enkelte, og til tross for stor avstand mellom hver enkelt, kjenner vi varmen.

hus. For de fleste- snarere tvert imot.

Selv om det ikke er helt over enda- Covid 19s klamme hånd som har vært liggende over landet

Venstre: Sammen med forstandere deltar Rune Kjell Larsen, Unni og Raymond Smenes med sang.

vårt i over ett år har ikke tatt knekken på det norske folk, og troen Gud.

Når vi møtes i bønn, andakt og vitnesbyrd kjenner vi ånden i møtene, gløden, varmen og brannen som er der fortsatt.

Vi minnes Jesu klare ord til Peter: «Og det sier jeg deg: Du er Peter; på denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.»

Det er en stor glede å kunne slå fast, og etter selv ha kunnet få opplevd det- brannen er ikke utslukket- det brenner fortsatt i hjertene våre.

Vi kan dermed konstatere at til tross for nedstegning, lukkede dører, deretter få fremmøtte med avstand mellom de enkelte har ikke korona- trusselen tatt fra oss- gleden å gå i Guds

Venstre: Per Arild Skaanes ledet bønnemøtene.

Under: Ekteparet Unni og Raymond Smenes deltok også i duett.

Gud er med i de mørke tunneler

Under et av møtene fikk Knut Tusvik anledning til å komme med et personlig vitnesbyrd om sitt opphold på Ahus som Korona-pasient.

Han fortalte hvordan familie, venner og kjente satte i gang en bønneaksjon, og hvordan han kjente Gud talte til han på Ahus om å fortelle om sin tro. Etter sitt vitnesbyrd for sykepersonalet fikk han positiv respons fra sykepleiere som da var til stede.

– All ære til Han som er der oppe, han gir lys når man befinner seg i de mørke tunneler, sa han.

Knut avsluttet sitt vitnes-

byrd med å referere til sangen: «Hele veien har han lovt å være med, og jeg synger om han kjærlighet og fred»

Under: Knut Tusvik forteller om sitt opphold på Ahus, og sin tro på Gud.

Han opplevde koronaens skrekk og smerte:

– Men Jesus var til stede

Etter to ukers innleggelse på Ahus kunne Knut etter et uventet og overraskende Koronaangrep bli utskrevet.

Etter en intens bønneaksjon over store deler av landet slapp sykdommen Covid 19 taket på Knut. Han opplevde hvordan han dag for dag kom til hektene, og kunne reise hjem igjen

etter to ukers intensiv overvåking fra sykehusets side.

Det er Knut Tusvik, mangeårig medlem og eldste i menigheten som forteller oss dette.

Han ser tilbake på et sykehusopphold preget av feber, avmakt og pustevansker, og det isolerte rommet, der han lå som pasient, fortalte han at dette var på ramme alvor.

Under samtalen vi har, bemerker han imidlertid hvordan kreftene etter flere dager kom tilbake, men likevel i redusert styrke. Når han går i trapper og lignende merker han fortsatt at han er svak. Koronaen har sluppet taket, men ikke uten å sette spor etter seg.

Alt skjedde så fort og plutselig, Knut opplevde noen av sykdommens mørke stunder, men også en

lykkelig avslutning da han fikk anledning til å fortelle sykehusets helsepersonell om sin tro på den oppstandne Jesus.

– Jesus er oppstandelsen og livet, fastslår han.

Guds inngrep

I begynnelsen av året fikk Knut Tusvik sammen med sin familie oppleve sykdommen som i halvannet år har herjet over hele verden, og skapt frykt og fortvilelse for

Møtt av Jesu
KJÆRLIGHET

Samfunn med Jesus: NÅR GUD PREGER HVERDAGEN

Over: Knut ser tilbake på et sykehusopphold preget av feber, avmakt og pustevansker.

millioner av mennesker. Plutselig en dag fikk han den ubehagelige meldingen fra helsevesenet. Han var ikke forberedt på at sykdommen skulle treffe han, den kom veldig overraskende på hele familien. Han hadde fulgt alle råd fra helsevesenet om avstand til andre mennesker, men tydeligvis, berøring av en bordplate på forretningen, eller et dørhåndtak kunne være nok.
– Jeg var absolutt ikke

beredt på at jeg skulle få korona, men før jeg visste ordet av det hadde jeg fått den, bemerket han. Anne og datteren var også blitt rammet, men ikke i den grad som Knut ble.
– Det traff meg veldig brått, og jeg ble hentet med sykebil, forklarer han.

Bønn til Gud

Allerede fra første dag hadde forskjellige bønnegrupper rundt om i landet blitt kontaktet, og det var iverksatt bønneaksjoner hele døgnet rundt.
– Jeg var ikke så veldig syk

til å begynne med, men plutselig en formiddag forverret det seg, og jeg ble sent på Ahus for et to ukers opphold på avdeling for koronasmitte.

Han lå lenge med høy feber og pustevansker som er typisk for denne sykdommen.

Hva som skjedde de første tre- fire dagene etter innleggelsen vet han lite om, han befant seg en ørsk.

Etter noen dager snudde det.

– Det var mange som ba for meg, det var 24 timers bønn, det hjalp meg fremover. Jeg er ikke i tvil om at Gud var med meg, sier Knut.

Inngrep

Krefter og livsmot var på vei tilbake, og både leger og sykepleierne rundt han fikk høre budskapet om at det er en Gud i Himmelen som bryr seg, og som vi kan henvende oss til.

– Jeg sa åpent ut hvem jeg var, og at jeg trodde på Gud som kan gripe inn for et menneske som trenger hjelp.

Han er helt sikker i sin tro på at Gud har vært med han i denne vanskelige sykdomstiden, og han har fått en påminnelse om Guds trofasthet.
– Vi ber om Guds beskyttelse, men vi må ha respekt

og passe oss, og så langt det er mulig, være forsiktige for ikke å bli smittet, mener Knut.

Møbelindustri

Knut Tusvik kommer opprinnelig fra møbelindustriens storkommune, Sykkylven på Sunnmøre. Her var han engasjert i familiebedriften hvor både far, onkler og fettere arbeidet.

– Jeg ble født i en spondynge, bemerket han.

Med sin humoristiske sans, og milde, sunnmørske stemme beskriver han noe av hverdagen på den tid.

Menighetsliv

Etter endt skolegang begynte han i opplæring for sitt videre arbeid i møbelbransjen.

Hans lutherske bakgrunn hadde gitt han verdier til å bygge videre på, hvor livet med Jesus gir grunnlaget for et liv som ligger foran.

Tilstedeværelsen i den kristne forsamlingen preget han fra tidlige barneår, her fikk han med seg både søndagsskoletekster og møter forøvrig.

– Jeg fikk menighetslivet med meg hjemmefra, sier

Fortsettelse s. 13

Under: Knut fikk den ubehagelige meldingen fra helsevesenet at han hadde fått korona. Det fikk konsekvenser for hele familien.

– sagt under
sommerens
VARME DAGER

Vi er alle glade for å kunne samles til møter igjen, det gir oss anledning til å kunne samtale om livets mange spørsmål og erfaringer.

I løpet av sommerens første uker fikk vi en hyggelig prat med noen av menighetens medlemmer.

Arve Henriksen:
«Mange muslimer er åpne for samtaler, men nordmenn flest vil ha litt avstand»

Aud Skaanes:
«Det er viktig å ha forventninger, og jeg tror at Jesus vil la det skje noe i blant oss – noe stort»

Bjørn Paulsen:
«Herren har forskjellige veier med den enkelte av oss. Det er viktig at vi ikke mister Han av fokus»

Kari Wiik:
«Livet har ikke alltid vært lett, og uten Jesus hadde jeg ikke vært i live i dag»

arve har ingen spesielle planer for sommeren, han regner med å være hjemme for det meste. For en tid siden regnet han med å reise til Evangeliesenter- stevnet, i dag ser han bort i fra det. Planene er forandret. Han bor på Trosterud sam-

det aller største her i livet er å ha Jesus med seg i hverdagen. Han er ikke bare vår Frelser og venn, men har er med oss hver eneste dag.
– Han gir oss trygghet, kraft og styrke, og hjelp når vi trenger det, ikke minst når prøvelser og vanskeligheter kommer.

for tiden bor han på Betel Roven hvor han nyter ro og stillhet. Her har han i samråd med menigheten plassert en campingvogn, og får nyte campinglivet hele året igjennom. Det er landlig, og for den som er naturelsker er dette det ideelle stedet.
Bjørn har ingen tanker på å reise noe sted i sommer-

hun skal være hjemme i sommer, skal ikke gjøre noe helt spesielt, bare det som er nødvendig.
Kari bor på Vika i Oslo hvor hun har bodd i over 50 år. Stedet har forandret seg en del, før hadde hun flott utsikt over Oslofjorden fra leiligheten

men med sin kone.
Arve Henriksen har stor iver etter å gjøre navnet Jesus kjent blant folk. Ofte går han ut på gatene med traktater og tilbehør for å evangelisere blant folk. Han brenner for at mennesker skal bli kjent med Jesus.
– Jeg må jo bruke frimodigheten min, og

synes at det er fint å komme i kontakt med andre mennesker. Vi har jo evangeliet å gi til folk der ute, det beste budskap et menneske kan få, så hvorfor skal det da være så vanskelig for oss å gi dem Guds Ord.
– *Du nevnte ved en anledning at du har brukt taxi*

en del i det siste, og gjentatte ganger har du fått kontakt med sjåførene, spesielt utenlandske. Da har du spurt dem om de kjenner Jesus?
– Ja, det stemmer det. Alle trenger å bli kjent med ham, og når jeg spør dem om de kjenner Jesus, så er det mange forskjellige reaksjoner. Mange av dros-

je-sjåførene er muslimer, og noen av dem sier at de vet at Jesus er nevnt i Koranen som en profet, mens andre helst ikke vil snakke om det.
– De aller fleste er hyggelige mennesker, jeg er jo kun- den deres.

Da kan vi få legge vår sak frem for Ham, og vi vet at han hører oss, sier Aud.
– Vi lever i en vanskelig tid, men vi kjenner også at Herren kommer snart. Det ligger noe inni hjertene våre som roper etter han, og minner oss om at Jesu komme ikke er langt borte. Han kommer snart, det tror jeg på, og så kan vi få lov

til å leve i håp og forventning om at dette snart skal skje.
– Gud har gitt oss et mål å strekke oss frem imot. Vi vet at dagen, når livet her på jorden er slutt, da kommer vi hjem til Jesus, til våre himmelske boliger.
Aud hadde et hjerteinfarkt for en tid tilbake som ga

henne mange tanker.
– Det var et stort infarkt, og det skjedde så fort. Jeg fikk ikke tid til å tenke engang.
– Vi satt ved frokostbordet, og så plutselig kjente jeg en veldig smerte i brystet. Jeg ble hentet med ambulansen, sendt til Ahus og lagt på bordet. Da alt dette

skjedde ble det veldig alvorlig for meg hvor kort avstand det er mellom liv og død.
– Vi vet ingen ting hva som ligger foran oss, alt skjer uten at vi er forberedt på det.

tiden, han blir boende på Roven.
– Akkurat nå holder jeg på med å stable bjørkeved. Vedkubbene lå under en presenning, og idet jeg løftet presenningen opp yret det frem av mygg. Ja, jeg vet jo at her i skogsområdene holder myggen til, men dette var mer enn jeg hadde forventet. Masse mygg, sier han.

Nesten hver dag er Bjørn ute i skogen hvor han får sine spesielle opplevelser.
– Ofte ser jeg både rådyr og elg. For en kort tid siden så jeg en som kom hoppende rett over veien da jeg kom syklende. Den elgen var stor!
Vi prøver å pendle samtalen inn i en annen retning.
– *Bjørn, hvordan vil du beskrive begrepet om å*

være «på dreieskiven?»
– He, he, jo det skal jeg si deg- det er akkurat der jeg er nå.
Bjørn viser sin lattermilde side.
– Når vi blir formet og dannet slik som Herren ønsker, da vil det ikke gå smertefritt for seg. Det er ikke alltid godt, men det er likevel noe vi må gå igjennom, av én eller annen

grunn. Gud har sine veier som han bruker.
– Det kan for eksempel være ting i livet som har tatt fokuset vekk fra Herren, eller annet vi møter på. Herren har mange veier med den enkelte av oss.

sin. På grunn av utbygging og nye hus foran er utsikten borte.
– Den mistet jeg siden de har bygget nye bygninger foran huset jeg bor i, sier hun.
Kari synes det er fantastisk å kunne begynne å gå på møter igjen, hun er blant de mange som har savnet menighet, fellesskap og

forkynnelse.
I august fyller hun 80 år, og når hun tenker tilbake på livet synes hun det har gått skremmende fort. Mye har hun opplevd siden hun som 17-åring forlot barnedomsbyen Porsgrunn for å flytte til Oslo.
Hun har alltid hatt troen og livet med Jesus, og hadde planer om å bli sykepleier

og misjonær. Planene hennes ble forandret da hun giftet seg med en ikke-troende mann.
– Han ville ikke ha noe med religion å gjøre, og klarte å holde meg borte fra menighetslivet gjennom mange år, men troen klarte han ikke å ta fra meg.
Hun mener at Jesus Kristus

er det viktigste grunnlag man kan ha her i livet.
– Jeg tror på Guds Ord og Hans løfter, hadde jeg ikke hatt Jesus å gå til så hadde jeg ikke levd i dag.
– Han har aldri sviktet, vi kan få tro han, sier Kari Wiik.

– Jesus dekker bord for oss..

*Tale av
Oddvar Nilsen
(1931- 2007)
Fra Evangeliekirken i
Moss
På grunn av talens lengde
må vi dele den opp i to.*

Salme 23:5
*«Du dekker bord for
meg like for mine fiender
øyne, du salver mitt
hode med olje, mitt beger
flyter over»*

– Du dekker bord for meg, av og til i Det nye testamentet så leser vi om at Jesus satt til bords. Av og til leser vi at Han spiste, og de fleste gangene som vi leser at Jesus spiste eller satt til bords med noen, så spiste Han fisk og brød, eller han serverte det. Fisk og brød var den vanlige, alminnelige kosten,

det var det man spiste daglig der i Galilea. Kanskje det kan ha noe å si oss at vi skal være takknemlige og glade for «det vanlige, det alminnelige».

En del av oss er nok litt opptatt med det mer spesielle, og vil iblant at det spesielle skal bli noe bortimot dagligdags, alminnelig.

Men det er nå engang ikke sånn, livet er ikke slik. Det er flest hverdager i uka. Det er én søndag, og det skal være høytid innimelom, men det er stort sett vanlige dager, og de er ikke så dårlige de heller. Jeg vet ikke om du har hørt deg selv av og til når du ber til Gud for et møte, eller om du har hørt andre. Jeg har tatt meg selv i det, og har hørt andre gjøre det

samme, at de har bedt til Gud, «Kjære Gud, i dag må du gi oss et spesielt møte, du må gi oss et helt særskilt møte.»

Det er nesten som vi sier at det Du vanligvis gir oss er vi ikke så veldig interessert i, så nå skal vi ha noe helt annerledes.

Jeg var for en tid siden i et møte i Oslo, og der var det i en menighet en bror som ba til Gud i begynnelsen av møtet. Jeg har glemt alt det han ba om, men noe av det han sa har festet seg. – Kjære Gud, vil du gi oss et sånt godt møte som du pleier å gi oss, sa han. Jeg syntes det var så godt, så bra, Det virket som om han var så takknemlig for det alminnelige, det vanlige.

Du vet at den maten som

vi spiser til vanlig, så er det jo den som har bygd oss opp til det vi er. Det er ikke det at du har vært i selskap innimellom, og har fått litt bløtkake av og til, det er ikke det som egentlig har holdt deg opp sånn rent kroppslig, når det gjelder mat.

Det er denne alminnelige, daglige kosten som du kan spise hele året igjennom, og det merkelige er det at man blir ikke lei av den. Jeg har én gang i mitt liv hatt anledning til å velge og vrake matretter som jeg ellers aldri spiser eller får anledning til å få se engang.

Det var, tror det var engang i 1970 da jeg var nede i Dortmund i Tyskland i forbindelse med Billy Grahams første store Europa-kampanje. Jeg skulle tolke ham derfra.

Så hadde de leid et helt hotell der i Dortmund, et fint hotell, og de hadde betalt for alle tjenester der på hotellet.

All maten var betalt på forhånd, så vi fikk beskjed om at vi spise spise akkurat den maten vi ville ha, og det kostet det samme uansett.

Da spisekartet kom, da så jeg, i alle fall de første dagene, så jeg fra høyre mot venstre. Jeg leste prisen først, så tok jeg det som var dyrest, og satte fingeren på det, og tok sjansen på det. Jeg spiste så veldig fine retter som jeg aldri hadde vært borti før, verken før eller siden. Men du skjønner at på slutten av den kampanjen, tror jeg var der i ti dager eller

noe sånt, det var i alle fall litt over ei uke.

På slutten av de dagene, så husker jeg at jeg sa til flere andre at nå skal det bli godt å komme hjem igjen, og det første jeg skal ha meg er fiskekaker, og så skal jeg ha meg en vanlig alminnelig kost.

Jeg ble faktisk litt matlei av den der fine maten, men den der alminnelige kosten den kan du spise hele året rundt, og så varierer vi lite grann av og til når det er fest.

Det er spørsmål om det kanskje er noe lignende på

«Jesus gikk på vannet én gang, men alle de andre gangene han skulle over Genesaretsjøen måtte disiplene fint ro han over»

det åndelige området. Det skal jo være fest av og til, det skal det være.

Du vet, Jesus gikk én gang på vannet, men alle de andre gangene som han skulle over Genesaretsjøen, da måtte disiplene pent ro han over. Det skal av og til være litt spesielt, men vi skal ikke forkaste og forakte det alminnelige.

Det skal være store stevner iblant, og det skal være veldig saker, men den der alminnelige, daglige åndelige kosten, den er veldig god og veldig bra.

Vi skal se på et par tilfeller da Jesus satt til bords, i det nye testamentet. Begge disse hendelsene som jeg nå tar fram er fra den tiden som gikk mellom hans

oppstandelse og himmelfart.

Disse førti dagene etter at han hadde oppstått fra de døde og før han dro tilbake til Himmelen.

Da åpenbarte han seg jo levende med mange beviser for sine egne, bare for disiplene. Verden så han aldri.

Men i de dagene var det et par måltider også, og vi skal kikke litegrann på det.

Det ene står i Lukas 24.

Det var den historien om de to disiplene som var på vei fra Jerusalem til Emmaus. Du vet, de to

– Ja, snakk ikke om det, jeg orker ikke å tenke på det, nå er det slutt på alt som var, sier den andre. Og mens de går der, da dukker Han plutselig opp, Han som er tilhører til alle motløse menneskers samtaler.

Hvor Han kom fra, det vet ikke jeg, og det visste ikke de heller. De hadde ikke bedt om at Han skulle komme, de trodde ikke at Han levde engang, men heldigvis så hender det at Han kommer selv om vi ikke har bedt om det. Plutselig så bare er Han der.

Så spør Han: «Hva er det dere går og snakker om på veien, hvorfor er dere så nedenfor som dere er?» Da stanser de og ser på Han som kanskje vi ville gjort også.

De ser på Han og sier:

– Er du den eneste fremmede i Jerusalem som ikke vet hva som har hendt, som ikke kjenner til dette med Jesus?

Og så sa de: – Vi hadde håpet.

De hadde altså et håp, men det håpet var så sterkt knyttet til Jesus at da han døde på korset så ble håpet vårt korsfestet med Ham.

Og da Jesus ble lagt i graven så ble håpet vårt lagt i graven med Ham. Så nå har ikke vi noe håp mer. Så står det at da begynte Han ut fra de gammeltestamentlige skriftene, og forkynnte for dem at Messias måtte lide. Han fortalte dem hvorfor dette måtte skje, og mens de går der på veien så begynner

Fortsettelse s. 12

de å bli så underlig varme innvendig. Det begynner å brenne i hjertet deres. De fikk brennende hjerter ved Ordets åpne dør, og da de kom frem til Emmaus, da står det at Han lot som om at Han ville gå videre. Han gjorde det et par ganger, jeg vet ikke hvorfor. Han gjorde det da Han gikk på vannet også.

Han lot som at han skulle gå videre, og det gjorde Han her også. Da nødde de han og sa: – Bli hos oss. Det begynner å bli mørkt nå, det er snart natt, bli hos oss. Tenk så står det: «Han ble hos dem.»

Han gikk med dem hjem. Det var ikke noen stor forsamling, det var en så liten forsamling som det overhode kan bli, hvis man kan kalle det for en forsamling. Det var jo bare to mennesker, og hvis det er mindre enn to så kan man jo nesten ikke si det er noen forsamling. Så det var en liten forsamling, men Jesus har aldri bundet seg til å være bare i store forsamlinger.

Han har aldri sagt det at: «når tre tusen blir frelst på én dag da er jeg midt iblant dere.»

Når tallet på disipler bare i Jerusalem, på mennene, var oppi fem tusen, da er jeg midt iblant dere. Når det er mangfoldige tusener, når jeg er iblant jødene, da er jeg midt i blant dere. Han sa ikke det.

Selvfølgelig var Han der

da de tre tusen ble frelst, da de fem tusen, da de mangfoldige tusen var der. Men han så mer, ikke bare den kjempemessige forsamlingen, med den veldige veksten. Han så den lille forsamlingen, han så de få troende, og så sa han at der hvor to eller tre er samlet i mitt navn der er jeg midt iblant dem.

Det var en liten forsamling, det var ikke noen god

«Det er ikke artig å være sammen med bare motløse mennesker, men tenk at Jesus går inn til den lille motløse forsamlingen»

forsamling, ingen mønsterforsamling. Det var en forsamling av to motløse mennesker. Med all respekt, det er ikke så veldig interessant og artig å være sammen med bare motløse mennesker. Iblant så får man være det, men det er jo ikke akkurat det man trakter mest etter i livet å være sammen med motløse. Tenk at Jesus går inn til den lille motløse forsamlingen, og så kommer måltidet da, det som de skulle fram til.

Det kan ikke ha vært noe særlig til måltid. De har vært borte hele påsken, kommet hjem til Emmaus, og kanskje de har bare et tørt brød skapet eller i skuffen. Men så tar de det tørre brødet som de har og setter det foran Jesus. Så skjer

det som alltid skjer når man ber Jesus til bords. Hvis du ber Jesus til gjest, så går det ikke mange sekundene før han er blitt vert. Han overtar vertens rolle. Det skulle vært Kleopas, eller kanskje den andre, som skulle bryte brødet, som er er vert i huset. Men det var ikke det, det var Jesus, som de enda ikke kjente og visste hvem han var. Det var Han som brøt brødet.

Ja, jeg gjentar det, hvis du ber Jesus som gjest, så går det ikke mange sekundene før Han er vert. Han overtar alt sammen.

Hvis du vil dekke opp for Jesus, så er det Han som dekker bord for deg. Jeg har så lite å komme med, sier du, så lite å sette frem på bordet jeg. Jeg har ikke de evnene som andre har fått, og har ikke de gavene som andre har, og jeg får det ikke så godt til.

Kjære deg, ta fram det tørre brødet som du har, og sett det fram foran Jesus. Når han har lagt sine hender på det så fins det ikke bedre brød i verden. Han tar imot det som du har og forvandler det, og velsigner det. Så skjedde det at mens han satt til bords og brøt brødet, da var det noe som

skjedde med det. Jeg vet ikke om det hadde noe med det at de så hvordan han brøt brødet, og hadde visse assosiasjoner med tidligere tider da han brøt brødet for dem. I hvert fall, mens han gjorde det, da ble deres øyne åpnet.

Der ved Jesus bord, ble øynene deres åpnet, og de så ham. I samme øyeblikk som de så han, så ble Han borte for dem. Han forsvant. Altså, så lenge de så Ham, da så de han ikke, men nå, når de ikke lenger så han, da så de ham. Altså, så lenge de så ham med disse øynene, da så de han ikke, de visste ikke hvem Han var.

Da de ikke lenger så, da så de han. Da visste de at Jesus lever, de visste at Jesus er oppstanden. De visste at han brøt brødet for dem, satt til bords sammen med dem, at han levde.

Da greide de ikke lenger å være i Emmaus med en slik nyhet. De kan vel være i Emmaus med nyheten om at Jesus lever.

Noe jeg har vanskeligheter med å forstå, folk blir møtt av Gud på de herligste og vidunderligste måter, men du ser dem ikke stort etterpå. De blir møtt av Gud på søndag, men du ser dem ikke på onsdag.

Jeg tror det er naturlig at hvis Gud møter oss så må vi fortelle det til våre venner, vi må dele med andre hva Gud har gjort for oss.

Del 2 av Oddvar Nilsens tale kommer neste nummer av Såkornet.

Fortsettelse fra s. 7

han når han skal forklare sin oppvekst på et kristent forsamlingslokale

– Når det var møter ble jeg tatt med helt fra jeg knapt kunne gå, forklarer Knut for oss.

Han forteller at det stort sett var ytre- og indremisjonen som drev kristen virksomhet i bygda, og hans storfamilie sammen med noen andre som var troende der han vokste opp.

Alvorlige samtaler

Det var to mil å kjøre til kirken der familien tilhørte, så det endte med at familien deltok på bedehusets arrangementer på stedet.

blant dem som engasjerte seg i menighetsarbeidet.

Troen på Jesus har fra tidlige barneår av båret han frem til den han er i dag.

– Jeg har ingen dag eller dato på da jeg ble frelst. Da jeg begynte å reise på leir var jeg gammel nok til å ta mine egne avgjørelser, og mitt kristne standpunkt vokste seg frem som en naturlig sak, sier Knut.

Senere ble han leder på sommerleirene og hjalp til så godt han kunne under de forskjellige kristne arrangementer.

Livsvarig forhold

Under et bibel-og evangeliseringskurs i Sykkylven traff han for første gang Anne. De fant tonen sam-

Dåp i svømmebassenget

– Hvordan kom du og Anne med i pinsebevegelsen?

Han forklarer oss hvordan de for cirka tjue år siden ofte så på tv-programmene til Evangeliesenteret, hvor Ludvig Karlsen gjentatte ganger var å se på skjermen.

Gjennom sendingene forsto de at Ludvig skulle reise til Israel med en turist-gruppe, og de meldte seg på, og dro sammen med gruppen.

På turen hadde Ludvig daglige andakter, og under sin forkynnelse la han stor vekt på dåp med full neddykkelse. Dette berørte Anne og Knut, og de bestemte seg for å gå dåpens vei.

periode.

Kamera-mann

Senere ble han valgt inn som eldste i menigheten Evangeliesalen Berøa hvor han har vært ni år, i tillegg har han vært en av dem som har stått bak kamera når det gjøres tv-opptak.

– Jeg har alltid interessert meg for fotografering. Da jeg var gutt, da begynte jeg å ta bilder, deretter gikk jeg over til video- opptak. Når jeg har vært i Israel har jeg også tatt en del opptak som jeg har hatt glede av senere.

– Jeg har funnet min plass bak kameraet, men vi mangler folk, legger ham til.

– Jesus, han er bare god.

*«Flere ganger stakk han av
da han hørte sin far sto på trappa og ropte.
Det var tid for å gå på møte»*

Da Knut ble eldre var han ikke alltid like stemt å gå på møter, og begynte i stedet å gå ut med sine venner. Det hendte flere ganger at han stakk av da han hørte sin far sto på trappa og ropte. Det var tid å gå på møte.

– Tror ikke pappa var glad for at jeg stakk av på den måten, sier han.

Standpunkt i livet

Knut er tydeligvis ikke på noen som helst måte «merket» av en oppdragelse hvor foreldre satte krav og retningslinjer. På den tid var det opp og avgjort at foreldre bestemte, og «la føringer» for det de mente hva var det beste for barnets fremtid.

Tidlig i ungdomsårene hadde han satt seg mål og standpunkt for livet, og ble

men, det ble et vennskap som skulle utvikle seg til et livsvarig forhold, og i 1976 giftet de seg. De har fått tre barn sammen.

I 1982 fikk Knut imidlertid problem med helsen på grunn av slitasje på arbeidsplassen. Det ble for ensformig arbeid for kroppen hans, det gikk ut over rygg og nakke, og han fikk beskjed fra legen om at han hadde ingen fremtid lenger på møbelfabrikken.

Samme år flyttet han sammen med sin familie til Oslo. Anne begynte etter hvert å jobbe i kirken på Furuset som kirketjener, og Knut begynte som vaktmester i et sykehjem for metodistkirken der han var i over 20 år. Deretter jobbet han i 16 år som vaktmester på Diakonhjemmet.

– Du vet, Ludvig ga seg aldri før han hadde dykket oss under, forklarer Knut.

Han ble døpt sammen med Anne på hotellets svømmebasseng i Ariel på reisen, og da de kom hjem igjen var det naturlig for dem å melde seg inn i Berøa hvor Ludvig Karlsen var forstander.

Deretter kom de med i menighetens pulserende liv, med nye oppgaver og tjenester.

– Da vi kom i menigheten ble vi mottatt på en så god måte at bestemte oss for å bli der. Jeg ble spurt om å ta på meg vaktmester-oppgaven hvor jeg ble for en

Han gir trøst og håp for oss alle i dette livet, avslutter han.

Med tanke på sitt sykehussopphold har han sine tanker: – Det kan nesten virke som at det var en grunn til at jeg skulle inn på Ahus, antyder han.

Knut Tusvik, som helt fra sine guttedager av har mange erfaringer med Gud, ser tilbake på et liv med Guds omsorg og kjærlighet.

Til høyre: Knut Tusvik brenner for produksjon av kristne tv-programmer. Her er han bak filmkamere der han trives best.

“ Omkring
300 hus-
stander i
Vestfold får mat
på døra av
«Matmannen»
Olav Håland
(70) hver uke.

Tekst og foto:
Marit Joys Wigart

– Det er nesten umulig å få en alkoholiker til å innrømme avhengigheten sin, og jeg var intet unntak. Alkoholen fulgte meg i femti år, sier Olav Håland.

– Jeg klarte meg i jobb inntil jeg pensjonerte meg, men det skal sies at jeg drakk litt gjennom hele dagen for å holde det i sjakk. Hadde jeg gått flere timer uten alkohol skalv jeg på hendene og gledet meg bare til å drikke igjen. Vi treffer Olav på en kafé i Tønsberg. Han bestiller svart kaffe, tar av seg hatten og forteller at han nettopp er kommet fra Matsentralen for å hente mat til de 300 husstandene han gir mat til hver uke, men til hans fortvilelse er det lite mat der for tiden.

– Hva gjør du da, når det ikke er nok mat?

Pensjonisten som er der for de svake:

Vanskeligstilte får mat på døra

– Jeg ber til Gud, svarer han resolutt. Og Olav får svar. Hver dag leverer han mat til mellom 60-70 husstander i Vestfold: rusavhengige, vanskeligstilte familier og nye landsmenn.

Pekefingerkristendom

Nå er det åtte år siden Olav har smakt en dråpe alkohol. Det takker han Jesus og kona Brit for. Det store vendepunktet skjedde da han ble med Brit og en kristen gruppe til Israel. En begivenhet som egentlig var langt utenfor Olavs komfortsone den gangen. – Jeg vokste opp på Jæren og den gangen var det på en måte obligatorisk å gå på bedehuset. Det jeg ble presentert for var dessverre det jeg kaller «pekefingerkristendom», så det endte med at jeg snudde Gud ryggen og begynte å

feste og drikke. Jeg fikk kristendom opp i halsen og kunne ikke fordra det. Men Israel lå alltid hjertet mitt veldig nært, uten at jeg skjønnte hvorfor, så min store drøm var å reise dit. Olav inngikk dermed en avtale med reiselederen. – Jeg sa at med all respekt for de kristne skulle jeg være med på den turen uten å smake en dråpe alkohol.

– Det må ha vært et veldig vanskelig løfte for deg å gi?

– Ja, men kjærligheten til Israel var så sterk at den overgikk kjærligheten til alkoholen, sier Olav og blir blank i øynene.

Beviset

Vel framme i Israel gransket Olav reiseprogrammet nøye så han fikk rede på når de «kristne aktivitetene» skulle foregå, og dermed

kunne skygge unna disse.

– Men det gikk vel bare en dag, så skjedde det at vi lå på stranden ved Genesaretsjøen og jeg skulle i kiosken og kjøpe litt brus og snacks til Brit og meg. Brått ble jeg utrolig dårlig, det føltes som om hundrevis av kniver ble stukket inn i hele kroppen min. Jeg ble helt fra meg av smerte og ropte ut: «Hvis det finnes en Gud så skal jeg ha bevis!» På et øyeblikk forsvant alle smertene. Jeg var helt frisk igjen. Da bestemte jeg meg for å bli en kristen. Jeg overga meg til Jesus på flekken. Det skjedde sann, sier Olav og knipser med fingrene.

– Det ble også veldig klart for meg at jeg ville døpes med troende dåp, så uten å fortelle noe til Brit døpte jeg meg i Genesaretsjøen dagen etter. Brit fikk helt

sjokk. Hennes førti år med bønner for meg ble endelig besvart.

Jesus i et syn

Dagen etter var det fredag og Sabbath og reisefølget satte kursen mot Jerusalem.

– Etter middag var jeg så fysisk og mentalt utslitt at jeg gikk og la meg og våknet plutselig klokken tre på natten av en stemme som ba meg gå til lobbyen. Jeg satte meg opp på sengekanten og fikk en klar tanke om at når Gud talte var det viktig å være lydig. Jeg kledde meg, tok heisen ned i lobbyen, og der åpnet inngangsdørene seg og jeg så et enormt stort lys, og der så jeg Jesus, rett foran meg.

Olav klarer ikke holde tårene tilbake. De renner i strie strømmer.

– Unnskyld, sier han litt brydd og tørker dem bort med håndbaken. Så fortsetter han:

– Jeg ble livredd, men så sa han: «Frykt ikke, for jeg er med deg.» Jeg tror synet av Jesus varte i rundt førtifem sekunder. Så satte jeg meg ned i sofaen og begynte å be og synge lovsanger. Men før Jesus forsvant sa han: «Gå ut, gå ut, gå ut. Så fikk jeg se som en tekst på en skjerm der det sto: «Matteus 28,18.» Jeg ante ikke hva det betydde, for jeg hadde ingen bibel, men da jeg slo opp i Bibelen etterpå oppdaget jeg at det var misjonsbefalingen.

Kvinnen i gravhagen Allerede dagen etter fikk Olav lede sin første person til Jesus, det skjedde i

Gravhagen.

– Jeg kunne brukt en hel dag på å fortelle alt som skjedde på den turen. Siden da har det gått i 290 kilometer i timen, sier han og smiler.

– *Hva skjedde med alkoholen?*

– Gud løste meg fra den. Det hang ikke sammen for meg å følge Jesus og samtidig nyte alkohol. Jeg skal ikke si jeg ikke har blitt fristet, for det har jeg blitt mange gnager, men Jesus har gitt meg styrke til å stå imot.

En god skole

Å hjelpe trengende har alltid ligget Olav på hjertet. Selv som liten gutt hendte det en gang at han lurte unna litt mat hjemmefra for å gi til noen fattige barn i nabolaget.

Senere utdannet han seg til vernepleier og har siden jobbet både med funksjonshemmede, psykiatri, og vanskeligstilte familier.

– Nå pleier jeg å spøke med at jeg tross alt har en mastergrad i alkoholisme, så det kommer jo også til nytte.

Olav ler.

– Men andre rusmidler hadde jeg ikke greie på, så da jeg kom hjem fra Israel spurte jeg Stian Ludvigsen om jeg kunne jobbe frivillig ved Evangeliesenterets kontaktsenter i Oslo. I to år jobbet jeg der to dager i uken og det ble en fantastisk skole for meg, sier Olav.

Der begynte også tjenesten hans med å dele ut mat i Vestfold.

– Det egentlig bare med at jeg fikk ta med et par bærepåsar med mat hjem til Tønsberg, som var til overs. De ga jeg til noen som trengte det, og dermed begynte jungeltelegrafen å gå. Jeg begynte å gi mat til en håndfull. I dag leverer jeg til cirka 300 husstander.

Forandrede liv

Olav besøker som oftest mennesker hjemme, men reiser også til kommunale tiltak.

– Jeg blir også oppringt av kommunen som ber meg besøke enkelte, enten for å gi mat eller bare prate med dem, sier han.

– Når jeg besøker folk er det to ting jeg pleier å gi dem, i tillegg til maten: Evangeliesenterets blad, Ennå er det håp, og Det nye testamentet. Men jeg prakker aldri troen på noen. Jeg lar det være opp til dem å snakke om det hvis de vil, sier han. Olav forteller at en mann han besøkte ble rasende da han fikk det nye testamentet i hånden.

– Han slang døra i ansiktet på meg. Jeg fortsatte å gi ham mat det neste halvåret, men da nappet han alltid bare til seg matposen og slo døren igjen med et smell. Men så, etter et halvt år, åpnet han en dag døren på vidt gap, smilte begeistret og sa: «Nå har jeg lest hele den boka du ga meg og den var så bra at nå har jeg bedt en kompis om å dra til byen for å kjøpe en hel bibel til

Høyre: Olav Håland hjelper trengende som er i nød og sliter med livet.

meg!» I dag er han frelst, vi ber ofte sammen og han kan så mye om Bibelen at han har masse å lære meg. Olav ler så han får smilerynker rundt øynene. Så ser han alvorlig på meg og utbryter:

– Tenk, dette er hverdagen min! Sånne ting skjer hele tiden!

Muslimske venner

En viktig brikke å få på plass for å kunne gjøre jobben han gjør i dag, var få rettet opp det forkvaklede synet han hadde på muslimer.

– Jeg hadde så mye fordommer mot muslimer og det tok Gud opp med meg. En dag sa han til meg: «Olav, elsk muslimene like høyt som jeg elsker deg.» Da forandret alt seg. I dag gir jeg mat til mange muslimer og har fått mange muslimske venner. Flere av dem har flyttet tilbake til sine hjemland og Brit og jeg har stående invitasjoner hjem til mange av dem. Jeg har også lest mye om Islam for å forstå dem bedre.

Hver måned jobber Olav også ved Evangeliesenterets inntak i Porsgrunn.

– Det skjedde ved at Gud viste meg et telefonnum-

Fortsettelse s. 19

Tambua-rapport fra bondegrupper i Muranga:

Kaffe-produserende bønder får hjelp

Tambua har jobbet med kaffebønder gjennom andelsselskaper i Murang'a fylke, i den sentrale delen av Kenya, siden 2016.

Tambuas hovedfokus var å mobilisere grupper på mellom 15 og 25 medlemmer, hovedmålet var å tilby opplæring i å hjelpe kaffebønder til å se viktigheten av enhet og trekke ressursene sammen for å forbedre produktiviteten til kaffe og andre gårdsprodukter.

Gruppene motiverer kreativitet til å bringe inn nye ideer for å øke kaffekvaliteten og kvantiteten, de sparer også penger på å kjøpe gjødsel og plantevernmidler og distribuere til medlemmene.

De er i stand til å markeds-

føre sin egen kaffe i stedet for å vente på at myndighetene skal gjøre det for dem. For å redusere kostnadene for gårdsbruk, begynte bøndene å spalte sin egen gjødsel fra animalsk avfall, dvs. fra storfe.

Kaffeproduksjon

Bønder med kunnskap og ferdigheter i kaffeskjæring deler sine erfaringer med andre i gruppen, noen medlemmer har organisert gårdsbesøk under møtene for å se fremgangen hos hverandre, og gi råd der det er nødvendig. Dette har skapt sunn konkurranse blant bøndene og motivert dem til å forbedre produktiviteten. Bøndene tenker at kaffebønder som ikke er medlemmer av grupper i fremtiden vil synes det er vanskelig å selge kaffen fordi kaffen vil

være av lav kvalitet, siden de går glipp av læringsprosessen med å forbedre kaffekvaliteten og produktiviteten.

Fremtidig bærekraft

Gruppene setter pris på muligheten til å møtes ukentlig for å lære og diskutere fremgang, i motsetning til tidligere da medlemmer brukte slike fora for kaffepolitikk, som ofte endte opp i bitterhet og frustrasjoner. Vi skulle så gjerne møtt dem oftere, men coronasituasjonen og manglende økonomi gjør det vanskelig for oss. Vi har kontakt på telefon, det betyr jo en god del.

Det mest oppmuntrende er at kvinner og unge er blitt mer involvert i kaffedriften, i motsetning til før da bare

Venstre: Grace Auma under-viser i landsbyene.

Venstre: Grupper sitter og lytter til nyttig undervisning.

menn dominerte bransjen. Tambua-innsats oppmuntret familiedlemmene til å delta sammen for fremtidig bærekraft.

Da Tambua-teamet besøkte gruppen tidlig i år, hadde de det fortsatt bra, selv om besparelser og ukentlige møter hadde blitt påvirket av regjeringens COVID-19 regelverk (for ikke å holde sosiale møter).

Virksomhet

Grupper mistet også noen medlemmer gjennom pandemien, inkludert samarbeidsformannen. Dette har skapt frykt hos medlemmene.

Tambua vil fortsette å besøke dem for å oppmuntre medlemmene til å fortsette, selv om situasjonen er vanskelig. Vi prøver å planlegge en tur så snart vi har mulighet.

Generelt jobber

medlemmene hardt på gårdene sine, og de har fortsatt virksomhetene sine til tross for pandemien. Kooperativene der Tambua-modellen praktiseres fungerer som læringspunkt for resten av kooperativene i regionen.

Situasjonen i Kenya er vanskelig, mange er syke av Covid-19, og her er lite vaksiner. Det bor ca 53 millioner mennesker i Kenya og inntil nå er bare 900 000 vaksinert.

Vi takker for all støtte fra dere og ikke minst all forbønn!! Ønsker dere Guds rike velsignelse! Hilsen fra oss, Grace og Rodah.

Av Ellen Margrethe Van Der Hoeven.

Klipp fra ICEJ
(International Christian Embassy Jerusalem)

Ior over 80 år siden bodde det sekst tusen jøder fredelig i Thessaloniki, Hellas. Det var et verdsatt og levende samfunn.

I september 1939, ved utbruddet av andre verdenskrig, skulle dette fredelige samfunnet snart erfare nazistenes terror.

6. april 1941 invaderte Hitler Hellas for å sikre sin sørlige front før han lanserte den berømte Operasjon Barbarossa og hans store offensiv mot Russland.

Av de 60.000 jødene i Thessaloniki ble omkring 50.000 utryddet i konsentrasjonssleiren Birkenau. Massakren av jødene i Hellas var kort, men intens. Svært få rømte. Blant de overlevende var det en familie ved navn Bourla.

Og etter krigen, i 1961, ble en sønn født inn i denne familien som mirakuløse overlevet leirene. Hans foreldre kalte ham Israel-Abraham. Han vokste opp og studerte til veterinær i Hellas. Abraham var en briljant student og tok doktorgrad i reproduktiv bioteknologi ved

**Jøden som er med på å redde verden:
Utviklet Pfizer-vaksinen**

Aristoteles-universitetet i Salonika.

I en alder av 34 år bestemte han seg for å flytte til USA.

Medisiner

Han skiftet fornavnet Abraham til Albert og møtte en jødisk kvinne ved navn Miriam, som ble hans kone.

Sammen fikk de to barn.

I USA ble arbeidet Albert med produksjon av medisiner. Han utviklet seg veldig raskt og ble med i et farmasøytisk selskap der han også ble Head Manager. Derfra var veien videre kort for lille Abraham (Albert). Han steg i gradene og ble Operation Officer før han ble CEO (Administrerende Direktør) i selskapet i 2019.

I 2020 bestemte Albert seg for å lede selskapets forsøk på å utvikle en vaksine mot et nytt virus som nylig hadde rammet hele verden. Han la ned en betydelig økonomisk og teknologisk innsats for å nå sitt

mål. Ett år senere betalte hans arbeid seg og WHO (Verdens Helseorganisasjon) og amerikanske myndigheter autoriserte selskap hans til å produsere den etterlengtede vaksinen.

Redder millioner

I dag blir denne vaksinen bli distribuert til flere land, inkludert Tyskland, der tusener er døde som følge av pandemien.

Ironisk nok er mannen bak utviklingen av denne vaksinen, som vil redde millioner av mennesker over hele jorden, inkludert mange tyskere, en liten jøde fra Thessaloniki, sønn av Holocaust-overlevende. De fleste av hans folk ble utryddet av Nazi-Tyskland.

Og det er derfor Israel ble det første landet som mottok vaksinen. Til minne om sine besteforeldre og hans foreldre som fødte Israel-Abraham Bourla, kjent i dag som Albert Bourla: Administrerende Direktør i Pfizer!

Jubilanter

50 år

☐ **Sussi Hjelm Villadsen**
15.09

☐ **J. Logeeswaran**
06.10

60 år

☐ **Mette Evensen**
09.08

☐ **Grete Kvam
Rosenkrantz-Olsen**
19.08

☐ **Tone Heistein
Grønneberg**
19.08

☐ **Willy Pedersen
Haraldstad**
23.08

☐ **Anne Kathrine
Andersen**
23.08

☐ **Kjell Haugen**
23.08

☐ **Tore Gustavsén**
26.09

☐ **John Eriksen**
24.10

70 år

☐ **Jan Erik Johannessen**
14.08

☐ **Jan Øyvind Tangen**
19.09

75 år

☐ **Ellen Hammerstrøm**
10.08

80 år

☐ **Kari Wiik**
21.08

85 år

☐ **Kari Skumlien**
24.09

90 år

☐ **Karl-Louis Melenius**
17.10

Takk

☐ **Hjertelig takk** for for den vakre blomsten jeg fikk av min kjære menighet, og alle varme hilsener, og gode ord angående min 80-års dag.

Guds velsignelse til dere alle.

*Kjærlig hilsen
Synnøve Rahm*

☐ **En varm takk** til menigheten for vakre blomster til min 70-års dag. Takk også for koselig, overraskende besøk av Bjørg Snefrid, Reidun og Finn, Aud og Per Arild, og for alle hilsener, blomster og gaver jeg fikk. Er takknemlig over å tilhøre en så varm og god menighet.

*Kjærlig hilsen
Elisabeth Brammer*

☐ **Hjertelig takk** til menigheten for all oppmerksomhet i anledning min 75-års dag. Tusen takk for alle blomster og varme hilsener som jeg fikk.

*Mange hilsen
Finn Røine*

Minneord

☐ **Aslaug Føllesdal** fikk hjemlov 28. mars 2021.

Ved Aslaugs bortgang har en av de aller eldste i menigheten Evangeliesalen Berøa,

fått hjemlov.

Aslaug, hennes bror og søster fikk vokse opp i et kristent og godt hjem på Kampen i Oslo. Der fant Aslaug seg godt til rette, og begynte på Kampen skole. Hun var en ekte Kampenjente.

Da hennes foreldre tilhørte Menigheten Evangeliesalen hos Oskar Halvorsen ble dette Aslaugs andre hjem. Hun døpte seg og gikk inn i menigheten 1. mars 1943. Der var hun trofast hele livet ut.

I sine yngre dager hadde hun gode evner innen tegning og maling, noe hun så tilbake på, og gjerne skulle utviklet og fullført. I stedet ble det handel og kontor. Aslaug var et ettertraktet menneske, også i arbeidslivet, og var ansatt både i Norske Boligbyggelags landsforening, og siden i Alfa Servicebyrå.

Aslaug var ærligheten selv i alt det hun fikk være med på, så hun var nøye i alt det hun ble satt til.

Men det var i menigheten hennes hjerte var, og trofast som hun var kunne hun være med på det meste helt fra søndagsskolen av. Der fant hun også sin kjære Jostein som dessverre døde så alt for tidlig, i 1994.

Aslaug var et fantastisk menneske å møte, åpen hjertelig og inkluderende, og mange var det som fikk en god prat over en kopp kaffe ved hennes bord.

Aslaug og Jostein kjøpte seg hytte i Rakkestad, hvor de tilbrakte alle feriene og mange helger. Etter Josteins død viet Aslaug all sin fritid i Guds hus, og hun fikk en ny opp-

blomstring i sitt åndelige liv, og var til stor hjelp i menigheten.

Hun var med i Menighetsmusikken, støttegruppa og på kjøkkenet. Hjalp til blant de utslåtte og stilte opp for Evangeliesenteret som kom på sine møter på torsdager.

Da Aslaug og Jostein ikke fikk barn selv, ble det tankebarna hun la hele sin elsk på, og vendte seg mot, og var glad i dem som det skulle være sine egne.

Da jeg fikk møte Aslaug i 1992 fikk jeg møte et varmt menneske som hadde hjerte og omsorg for sin forstanderfamilie. Og var trofast menighetstilhører. Sangene som ble valgt ut under hennes begravelse forteller noe om hvor trygg hun var i sin frelser og venn Jesus Kristus.

Denne vennen Jesu viste hun ikke ville svikte når hun ble eldre og skrøpelig til bens, men så lenge hun kunne var hun å finne på sin plass i sin menigheten.

Hun brakk lårhalsen på sine eldre dager, og kom på Ullevål Sykehus, og på rehabilitering på Solfjellhøgda Helsehus. Hun ble dessverre smittet av Covid 19 der, og ble flyttet til Oppsal sykehjem hvor hun faktisk ble frisk av Korona, men døde senere, den 28. mars 2021.

Vi takker alle Herren for den lange tiden vi fikk gleden av å ha henne som medlem, og lyser fred over hennes gode minne

Begravelsen fant sted fra Østre Gravlund i Oslo tirsdag 13. april 2021. Bjarne Thorstein Grotbæk forrettet.

*Minneord ved
tidligere forstander
Bjarne Thorstein Grotbæk.*

❑ Anne Marie Hansen

Anne Marie Hansen (født Romsaas) ble født 22. september 1929. Hun ble født hjemme på Bryn i Låveveien 10 ved Østensjø i Oslo.

Hennes foreldre var Thea og Ole Didrik Romsaas de hadde fire barn.

Alle søsken har nå gått bort.

Mamma elsket barn og det har hun gjort hele livet, som liten var hun stadig barnepasser og vi har flere bilder av henne og barn i nabolaget.

Når hun ble større fikk hun mange tante barn som hun også passet. Vi har hørt rykter om at hun laget Anne Ma mat til sine tante-barn og det var spaghetti med kjøttsaus.

Hun avsluttet folkeskolen under krigen i 1943.

Når folkeskolen var over startet hun å jobbe i Norsk Barneblad. Hun fortalte at hun fikk denne jobben pga håndskriften. Der jobbet hun i 2 år. På attesten står det at

«Frk Romsaas er evnerik, grei, stø og pålitelig i alt sitt arbeid og lett å samarbeide med»

Mamma var også aktiv i Evangeliesalen i Oslo hvor hun i mange år var i søndagsskolen og onsdagsmusikken. Mange venner hadde hun i menigheten som betydde mye for henne hele livet. Hun startet på barnepleier utdanning i Småbarns vel. Etter utdanningen jobbet hun i Werglandsveiens klinikk for barn. Deretter

og frem til 1962/63 jobbet hun hos tannlege Opsahl i Klingenbergsgaten.

Mamma traff vår kjære pappa Rolf og de ble et par og giftet seg 26. mai 1962. De bodde i Tronheimsveien ved Bjerkebanen som nygifte. Marianne ble født 17. april 1963.

Mamma og pappa hadde også en kolonihytte på Bjølsen i denne perioden. Der var de mye på sommeren og vi har veldig fine bilder derfra.

I 1964/65 flyttet familien på tre til Løvenstad i Rælingen i nærheten av der vi er i dag.

I de siste årene var hun fysisk redusert men hodet var i orden.

Hun hadde et fall hvor hun brakk armen i mars 2020 og ble da innlagt på sykehus. Deretter gikk det nedover med helse tilstanden, og hun kom aldri tilbake til Kalbakken. Til slutt ble hun overført fra Ullern/Ahus til Ammerudhjemmet 15. juni 2020.

Marianne var tilfeldig akku-

rat på besøk når hun sovnet stille og fredelig inn mandag 14. juni 2021. Vi er glade for at en av oss var tilstede og at hun hadde noen ved sin side. Hun fikk vandre videre inn

i evigheten i troen på sin frelser.

Takk for alt du har vært for oss. Fred over ditt minne.

Irene og Marianne

*Fortsettelse fra s. 15
«Matmannen»*

mer i et syn. Jeg ante ikke hvem det tilhørte, men ringte det og kom til inntaket. Da fortalte de meg at de nettopp hadde hatt bønnemøte og bedt til Gud om flere arbeidere. Olav ler.

– Først nektet jeg, for jeg hadde ingen erfaring med det type arbeidet, men jeg sa ja til et par vakter for å prøve og nå har jeg jobbet der i åtte år og trives veldig godt.

Håp for alle

Olav har ikke tall på hvor mange han har kjørt til rehabilitering, men mange blir også fri fra rusmisbruket sitt ved at de får hjelp i sin egen hverdag. – Ikke alle trenger å reise

til rehabilitering. Jeg ser flere ganger hvordan Jesus møter mennesker i hjemmene deres, setter dem fri og de begynner å leve et nytt liv. Som for eksempel en mann jeg kjenner. Han var en aggressiv og fryktet mann, men så var det en kristen som startet en bibelgruppe i rusmiljøet, og via den ble flere frelst og la rusen bak seg. Han var en av dem. I dag er han gjenforent med familien sin, har jobb og er rusfri. Guds ord vender aldri tomt tilbake. Det gjør noe med mennesker. Jeg tror man kan bruke så store summer man vil på rusbehandling, men uten Jesus er det forgjeves. Ingen kan sette mennesker fri som Jesus.

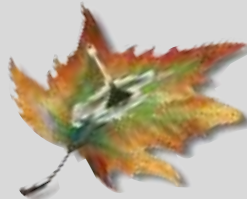
La Guds sak få fremgang GJENNOM ARVEN DIN

*En dag vil vi forlate
jorden, og vi må
fordele alle våre
verdier til andre. Alt i
form av eiendom,
bosted og innbo vil bli
overlatt til arvtagere.*

Det har vært til stor glede og nytte i livet på jorden, men nå vil det ikke lenger ha noen verdi for oss.

Uten avtalt arvtager tilfaller arven staten

- ☐ Er du i tvil om hvem som vil arve deg?
- ☐ Vi kan være behjelpelige med råd og veiledning.

Som en dråpe med FORNYELSENS KRAFT

**La arven din bli til
velsignelse for Guds sak.**

*Hvis du ikke allerede har
slekt eller venner som
skal overta arven,
hvorfor ikke la det gå
til menigheten?*

Kontakt oss:
**Evangeliesalen
Berøa**
Tlf. 22 20 53 42

Returadresse: Evangeliesalen Berøa Menighetsblad,
Postboks 179 Sentrum 0102 Oslo
Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsenderen med opplysning om den nye adressen.

«Jesus er livet for meg»

Sorgfull så ofte i verden jeg var,
Tung var den byrde av synder
jeg bar.
Men da i gråt jeg ved korset fall
ned,
Fyltes mitt hjerte med fred.

*Ref. Jesus er livet for meg.
Lyset Han er på min vei.
Alt jeg behøver, det har jeg i
Ham.
Jesus er livet for meg.*

Når ingen annen meg hjelp
kunne gi,
Da kom min Jesus og satte meg
fri.
Livet jeg kjente, og byrden
forsvant.
Livssolen herlig opprant.

Fattig jeg er, men dog rik i min
Gud.
Aktet for lite skjønt kongelig
brud.
Miskjent av mange, men salig
jeg er. Snart hjem til Jesus det
bær!

Snart er det glemt hva på jorden
jeg var. Glemt er den hån som
for Jesus jeg bar. Og når som
brud jeg til Jesus går inn, Jesus
for evig er min!

Åge Samuelsen

SANGER VI MINNES OG SETTER PRIS PÅ

